

El Kuk

Čovek kog
nikad nisam
srela

Prevela
Dubravka Srećković Divković

■ Laguna ■

Naslov originala

Elle Cook

THE MAN I NEVER MET

Copyright © Elle Cook, 2022

Translation copyright © 2023 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Stivu, čoveku kog umalo nisam izgubila,
i gospodinu Henriju Luiju, čoveku koji ga je spasao*

Prvo poglavlje

Hana, decembar

Pamtite li gde ste bili i šta ste radili u trenutku kad vam se život zauvek promenio? Ja pamtim. Stajala sam ispred teretane, sa pomalo zamršenom kosom, zrela za tuširanje posle grupnih vežbi na biciklima, i preturala sam po torbi tražeći rukavice, a mobilni telefon mi je zvrjao. Ali to, naravno, tad nisam znala. Mada je uvek tako, zar ne? Tek naknadno shvatimo istinski značaj nekog trenutka.

Zgrabila sam telefon, i dalje ne uspevajući da nađem rukavice koje su nestale u ponoru moje torbe. Decembarska hladnoća ledila je kosti i premda je bilo tek rano večer, nebo je već imalo nijansu mastila, prošarano raštrkanim sivim oblacima koji su izgledali kao da su naslikani, pa ih nešto blago vuče od jedne ka drugoj strani platna.

Pozivni je bio +1, te sam na tren zastala dok mi je telefon i dalje vibrirao u šaci. Gde je, pobogu, to +1? Pozivni brojevi zemalja sastoje se obično od nekoliko cifara, a ovaj nije ličio ni na jedan takav.

„Halo?“ , izgovorila sam upitno.

„Dobar dan“, uzvratio je neki muškarac sa američkim naglaskom. A onda je produžio dubljim, srdačnijim glasom: „Džonatan Vajt?“

Nasmejala sam se. „Da li vam zvučim kao Džonatan Vajt?“

„Ah, ne. Izvinite. Hoću da kažem, mogu li da ga dobijem?“

„Ne. Žao mi je, pozvali ste pogrešan broj.“

Ćutnja, šuškanje papirâ. „Dobro. Izvinite. Doviđenja.“

„Doviđenja“, rekla sam ja, ali on je već prekinuo vezu. A onda je, posle nepunih deset sekundi, telefon ponovo zazvonio.

Razvukla sam reč „halo“ kad sam se javila – na ekranu je svetleo isti broj +1.

„O, nisam valjda ponovo“, ozlojeđeno je izgovorio. „Kako sam uspeo i drugi put da otkucam pogrešan broj? Nemoguće je da sam toliko glup.“ A na to sam se ja ponovo zasmejala, mada ne bezdušno.

„Mislim da ste uspeli.“

Tišina, a potom: „Ne prekidajte vezu.“

Čekala sam, razveseljeno se smeškajući. Hladno vreme naizgled više nije bilo toliko hladno kao maločas.

„Da li je to plus-četiri-četiri...“ – i izređao je niz cifara koje su krajnje izvesno činile moj broj telefona.

„Jeste. Koji broj ste vi hteli?“

„Ovaj.“

Trudila sam se da ne prasnem u smeh.

„Sranje“, kazao je on. „Pogrešno sam ga zapisao. A treba da pozovem na taj broj u četiri po podne po engleskom vremenu, zakazan mi je razgovor za posao.“

„To nije ovaj broj, nažalost. Možda da probate da promenite neku cifru?“

„Da“, nesigurno je odgovorio. „Ali koju? Ima jedno milijardu mogućih kombinacija.“

„Pojma nemam. Odakle zovete?“

„Iz Teksasa.“

„I imate zakazan razgovor s nekim ko koristi engleski broj? Zapošljavate se ovde?“ Bila sam neumesno ljubopitljiva.

„Nadam se tome...“

„Slabe su vam šanse s obzirom na to da trenutno pričate sa mnom, a trebalo bi upravo da odgovarate na pitanja o... o čemu li već treba da bude taj zakazani razgovor.“

„O zgradama. Trebalo bi upravo da odgovaram na pitanja o zgradama. Sranje.“

„O zgradama?“

„O arhitekturi, konkretnije.“ Uistinu je imao lep glas. Dubok ali ne i predubok.

„Pokušajte da nađete broj na *Guglu*“, predložila sam mu za slučaj da je zaista toliko glup da se nije sam toga setio.

„Već ga tražim.“ Govorio je brzo; oboje smo bili svesni da je taj poslovni razgovor trebalo da počne još pre nekoliko minuta.

„E pa, nek vam je sa srećom. Nadam se da ćete ga dobiti.“

„Pravi broj ili posao?“

„I jedno i drugo. Počev od ispravnog broja“, kazala sam sa osmehom.

„Hvala. Izvinite što sam vas uznemirio. Dvaput.“

„Nema veze. Sad me baš živo zanima da li ćete dobiti taj posao.“

„Još jednom hvala“, kazao je on. „Doviđenja.“

„Doviđenja“, odgovorila sam, a veza se prekinula. Nekoliko sekundi piljila sam u telefon, u nadi da taj čovek nije toliko blesav da i treći put pozove na isti broj... čisto da bi proverio. Ne bi bilo strašno ni kad bi ponovo pozvao, ali tad sam već želela da taj čovek divnog glasa pozove na pravi broj, odgovori na pitanja o zgradama i dobije posao. Ko god bio.

Nije baš red da dođeš kući posle sat vremena vežbanja na biciklu i krkneš i gotov obrok podgrejan u mikrotalasnoj i

ogromnu čašu vina, ali pošto je bio petak uveče, upravo sam to uradila. A u svakom slučaju ne bih ni otišla u teretanu da mi nije otkazao viđenje jedan vrdav tip, za kog sam već bila izričito odlučila da *neću* s njime više zakazivati sastanak. Već mi je dvaput to uradio, tako da još nismo bili izašli zajedno ni prvi put. Moja najbolja drugarica Miranda to zove otkazitis. Dakle, ta čaša vina je bila ona koju bih popila da sam izašla s njim. Eto, bar nju sam sebi opravdala, mada nisam imala čime da opravdam grozni gotovi kari.

Prošlo je više sati; šetala sam kroz razne opcije na televizoru i pitala se kako sam uspela da odgledam sve što je pristojno na *Netfliksu* kad stvarno ne provodim toliko vremena kod kuće. Možda bi jednom u životu trebalo da pogledam vesti i makar se potrudim da o svakodnevnim zbivanjima u svetu budem obaveštena kao moje kolege na poslu. Stvarno mi je potrebno da radim s ljudima koji češće gledaju šund serije nego debate na *Bi-Bi-Siju*.

Telefon je zvrncuo kraj mene, saopštavajući da mi je stigla poruka. Pročitala sam je. Bila je poslata sa nekog broja koji mi nije bio poznat sve dok nisam bolje pogledala i shvatila da je Amerikančev. Poruka je sadržala tri reči. **Dobio sam ga.**

Isključila sam zvuk na televizoru, ostavivši ga da mi prikazuje pozadinu s najnovijim vestima na koje ni dotad nisam obraćala pažnju.

Da li želi odgovor? Da li ga očekuje? **Drago mi je zbog toga**, otkucala sam, a potom: **Čestitam. Nagađam da ste na kraju našli pravi broj.**

To nije imalo formu pitanja. Nisam očekivala odgovor, ali sam ga dobila koji časak potom.

Aha. Izvinio sam se što kasnim nekoliko minuta i ispričao mu šta sam uradio. Nije mi zamerio.

Drago mi je zbog toga, otkucala sam. A onda obrisala, pošto sam istovetne reči napisala i pre nekoliko časaka. Zamenila sam ih rečenicom **Uvek je najbolje biti iskren.**

Neosporno.

Posmatrala sam ekran. Nije ništa kucao. Bio je na mene red da odgovorim, ali nisam mogla da smislim šta bih više rekla, pa je tako posle nekoliko trenutaka nastavio.

Dakle, Engleska u januaru. Je li tad hladno?

Osmeh je pronašao uglove mojih usana. **Veoma. Žao mi je.**

Tad dolazite?

Tačno za mesec dana. Da.

Gde živite u Teksasu?

U Ostinu, odgovorio je.

Ne, nisam imala pojma gde je to. Prekinula sam čet, potražila na *Guglu* Ostin u Teksasu, a onda ponovo otvorila prozor za četovanje, spremna da pokažem novostečeno znanje. **Tamo je u ovo doba godine toplo.**

Toplo je u svako doba godine.

Guglovala sam, priznala sam mu. Glavni grad Teksasa, tako mi kaže Vikipedija. Upravo sam otkrila da je i Hjuston u Teksasu. Ko bi rekao.

Odgovorio je emodžijem koji se smeje, a onda napisao: **A gde ste vi?**

U Londonu.

Super. Sad ću imati tamo još nekog poznatog kad budem doputovao.

Gledala sam u njegovu poruku i nisam bila sigurna šta da mislim. Da li mi on to predlaže da se vidimo? Da se sprijateljimo? Toliko sam dugo posmatrala poruku da se ekran zacrneo, pa sam morala da ukucam šifru da bih ga opet otključala. **Kako se zovete?,** upitala sam.

Dejvi. A vi?

Hana.

Drago mi je, Hana.

Ponovo sam se osmehnula. I meni je bilo drago što sam ga upoznala. Mada mi je to bilo najčudnije „upoznavanje“ s nekim. **Koliko imate godina?,** upitala sam.

Dvadeset devet. Usledila je još jedna poruka. **Učili su me da nije lepo pitati ženu za godine, pa...**

Dvadeset sedam, odgovorila sam na njegovu nepostavljeno pitanje. Uživala sam u tome i prvi put sam shvatila da me zanima kako li izgleda taj dvadesetdevetogodišnji muškarac iz Teksasa. Na *Votsapu* nije imao profilnu sliku; kružić u vrhu četa prikazivao je standardnu sivo-belu ikonicu. Ko još pravi profil bez slike? Mada, da se razumemo, na mojoj slici je naš porodični pas s naočarima za sunce, pa nisam baš pozvana da o tome komentarišem.

Koliko je tamo sati?, upitao je.

Još malo pa 11 uveče.

Baš mi je drago što smo popričali, Hana.

O! Bio je to prilično neuglađen svršetak razgovora, pa sam, razočarana što se odjavljuje, zastala pre nego što ću odgovoriti:

Takođe.

Voleo bih da pričamo opet. To jest, ako bi i ti volela, predložio je.

Pustila sam poruku da ostane nekoliko časaka na ekranu dok promislim o njoj. Kako na to da odgovorim a da ne zazvučim ni previše željno ni potpuno nezainteresovano?

Odlučila sam se za opuštenu varijantu: **Naravno.**

Dogovoreno, napisao je on.

I potom iščezao.

Drugo poglavlje

Probudila sam se sa slatkim olakšanjem što nije radni dan. Pri-lika da doživim taj osećaj ukazivala mi se svega dvaput nedeljno i uživala sam u njemu za sve pare. Nisam mrzela svoj posao. Radila sam u marketingu i imala dovoljno da plaćam račune i priuštim sebi jedno dva pristojna odmora godišnje. To mi je trenutno bilo dovoljno, mada sam znala da bi verovatno trebalo da usmeravam nišan ka nekoj narednoj radnoj karijeri, ali nisam se još do kraja bila domislila šta bi to moglo biti. Polako sam ustala, i to tek posle najdivnijeg leškarenja. Poigrala sam se idejom da za kasni doručak spremim sebi nešto kreativno. Međutim, avokado na prepečenom hlebu otprilike je bio najkreativniji obrok do kog sam ikada uspela da stignem. Iz nekog razloga koji nisam umela tačno da odredim, tog dana su mi se jele palačinke s javorovim sirupom, ali nisam nameravala da se njima bakćem. Ne dok malo dalje u ulici postoji sjajan dnevni restorančić gde ih spremaju bolje nego što bih ja to umela. No to je uključivalo oblačenje i izlazak iz kuće. A ako to uradim, propustiću jedan od svojih najdražih rituala vikendom pre podne, razgovor s komšinicom Džoun preko ograde. A to nisam mogla da propustim. Nisam mogla to da joj uradim.

Živela sam u stanu u prizemlju i već sam se bila zaklela da se nikada iz njega neću svojom voljom iseliti. Ako se nekad iselim, biće to kad umrem i moraće da me iznesu u sanduku. Bila sam svesna da nigde i nikada više neću naći po toj ceni stan u prizemlju sa dve spavaće sobe i bašticom. To sam znala otud što su mi i dalje stizala obaveštenja sa sajta *Rajtmuv*, nad kojima sam balavila kad god mi se pojave u inboksu. Nekada sam stanovala s Mirandom, ali kad se ona preselila kod svog momka Pola, stisla sam zube i odlučila da nadalje sama plaćam čitavu stanarinu umesto da negde drugde tražim stan sa jednom spavaćom sobom. Mogla sam to sebi da priuštim, knap. Uglavnom zahvaljujući tome što je ta moja prva komšinica Džoun bila vlasnica obe kuće i moguće je da nije baš najbolje znala trenutne cene. Samo je odmahнула rukom i rekla kako ja i večno odsutna stjuardesa sa sprata tako lepo vodimo računa o svojim stanovima da ne želi da nas otera povećanjem stanarine.

Navukla sam kućni ogrtač i obula svoje ag čizme. Takva oprema nije bila dovoljna da ublaži hladnoću zimskog dana koja mi je prodirala kroz kožu, ali napolju je sijalo sunce, što je već bilo nešto.

Džoun i ja smo imale mali ritual vikendom. Kad se probudim, pošaljem joj poruku, a onda ona stavi u pokret svoj nespreso aparat. Pet minuta potom nađemo se kod ograde između naših baštica sa zadnje strane. Ona mi pruži preko ograde neku od svojih besnih kafa, ja stavim nadohvat ruke tanjir s keksićima iz supermarketa. To baš i nije bila poštena razmena, ali Džoun nije htela ni da čuje kad sam natuknula da bih mogla i sama da kupim neki čestit aparat za kafu. Valjda je pomislila da ću se odreći naših ćaskanja, pa sam popustila i rekla da ga neću kupiti, a ona je obećala da će me svakog vikenda častiti nečim iz živopisnog izbora raznobojnih kapsula s kafom.

Već se osećao miris kafe kad sam otvorila zadnja vrata, brzo izašla i zatvorila ih da se stan ne bi hladio. „Koja je danas?“, doviknula sam stajući kraj ograde, naslanjajući se na nju laktovima

i gledajući u Džouninu savršeno održavanu bašticu. Vrata su joj bila otvorena, pa me je čula iako se nalazila u kuhinji, gde je mašina hučala puneći poslednju šoljicu. Njena bašta je čak i u jeku zime izgledala bujno i zeleno, kao da se neka zelena površnica Nacionalnog trasta* picnula i došetala pravo na Vonsted.

Džoun se pojavila na dati signal, noseći u obema rukama po šoljicu, a u zubima kafe-letak. Nagla se ka meni, te sam preuzela letak od nje, kao i šoljicu koju mi je pružila.

„Mislila sam da danas probamo firence arpeđo“, izjavila je.

Pročitala sam letak. „Intenzivna i kremasta. Zar nisu sve takve?“

Otpila sam gutljaj. Imala je istovetan ukus kao i ona od prošle nedelje. Bila je predivna i radila je tačno ono što sam od nje i htela: zalivala mi je kvržice čula ukusa kofeinskom vrelinom koja mi je bila potrebna po tom hladnom vremenu.

Džoun je klimnula glavom i rekla: „Definitivno četiri od pet.“ Ona je tu živela još otkako je pre tri decenije nasledila kuću od majke. Nikad je nisam upitala koje je godišće, ali sam iz njenih priča postepeno sastavila hronološku tablicu i zaključila da verovatno ima sedamdeset i neku godinu, najmanje toliko. Muž joj je bio umro pre dvadesetak godina; međutim, nije patila od usamljenosti, bar koliko sam ja uspevala da prosudim. Bila je živahna i aktivna u svako doba dana, a svoj dotrajali stari sitroen sakso gazila je kao osamnaestogodišnjakinja opijena životom i uspehom upravo položenog vozačkog ispita. Nekada sam mislila da su ta jutarnja kafenisanja potrebna njoj. Ali tog trenutka mi se učinilo da joj u stvari ja oduzimam vreme od života. Ta misao me je otreznila kad sam navalila na čokoladni keks i ponudila tanjir njoj.

„I dakle, kakve su poslednje vesti mlade, slobodne i neudate cure?“, upitala je zamoćivši i sama jedan keks u šoljicu i ostavivši

* Organizacija za čuvanje istorijski značajnih zdanja i prirodnih lepota Velike Britanije. (Prim. prev.)

ga tu da se natapa mnogo duže nego što treba. Posmatrala sam ga i čekala da upadne u šoljicu uz razočaravajuće „pljuć“. Džoun ni slučajno nije bila amaterka, pa ga je spasla u poslednjoj sekundi. „Sinoćni sudar?“, podstakla me je. „Momak još nije ušao u svoje, je li?“

„Ne!“, zgroženo sam uzviknula. „Ne spavam s muškarcima prve večeri.“

„Više ne spavaš“, naglasila je Džoun.

„Više ne spavam“, krotko sam potvrdila. „Ali nisam ni izašla s njim.“

„O tome smo već pričale“, prekorila me je Džoun. „Jednom se živi. Kako ćeš znati da li je pravi ako se uopšte i ne viđaš s njim?“

„Nisam izašla“, kazala sam grickajući novi keks – to će mi biti kasni doručak, odlučila sam – „zato što me je ispalio. Tačnije, otkazao. Ponovo. I to je dakle to.“

„Je l' se mi to opet zaklinjemo da više ništa nećemo imati s muškarcima?“

Odmahnula sam glavom. „Ne. To je već srljanje u ludilo. Ali zaklinjem se da više neću imati posla s njim.“

„Bravo. Pređi odmah na sledećeg.“

Pogledala sam u Džoun. Zamišlja li da posedujem pokretnu traku s muškarcima koje obrađujem jednog za drugim? Radije sam klimnula glavom umesto da to prokomentarišem. „A šta radite danas?“, upitala sam, željna da pređem na neku drugu temu.

„Idem na ručak kod moje drugarice Šile, a večeras izlazim na piće s jednim divnim muškarcem po imenu Džef.“

„Stvarno? Ko je Džef?“ Umočila sam svoj keks u kafu i hrabro ga tu zadržala tren duže nego što je trebalo. Nikakvo čudo, nestao je u dubinama tamne tečnosti, a meni je preostalo da se odlučim da li da tako popijem/pojedem kafu, ili da ga upecam prstima. Nisam uradila ni jedno ni drugo.

Džoun mi nije odgovorila. Gledala je u moju šoljicu, a onda je pogledala u mene izdižući obrve. „Hoćeš novu kafu?“

Nasmejala sam se samoj sebi. „Ne, ova je i dalje dobra.“

Zabašurila je cerekanje. „Džef je jedan divan muškarac s kojim me je upoznala ćerka. Ona misli da sam usamljena.“

„Pa jeste li usamljeni?“

„I ne baš, ali niko se nije rodio da živi sam i tako dalje.“

Sudar će biti dobra stvar za Džoun. „A kakav je – taj Džef?“

„Vrlo fin. Zgodan. Malčice mlađi od mene.“

„Džoun!“, našalila sam se. „Kuguarko!“

Nasmejala se, uživajući u tome što se svetlost reflektora konačno jedanput usmerila i na njen ljubavni život. Mada nije baš da sam ja imala neki ljubavni život. Postojala je samo maglovita misao da bi ga moglo biti. Izlazila sam s muškarcima. Ali to je samo bio niz prvih izlazaka i već mi je svega bilo preko glave. Povremeno bi uznapredovali i do drugog izlaska. Ponekad čak i do trećeg. I onda bi sve splaslo. Draž dejting aplikacija i lakoća s kojom možemo da usvajujemo nekog u svoj život i potom ga isvajujemo iz svog života dovela nas je dotle da sad neprestano ganjamo nešto drugo, nekog drugog. Zbog toga smo se olenjili.

Čeznula sam za onim čarobnim danima kad je Džoun pričala o tome kako se upoznala sa svojim mužem: oboje su pokušali da iznajme poslednju slobodnu ležaljku na obali Sautenda, ispostavilo se da su jedno drugom privlačni i oboje su se odrekli odluke da iznajme tu stolicu. Umesto toga je njen budući muž kupio njoj i sebi sladoled, pa su seli na pesak pod molom da bi se sklonili od vreline podnevnog sunca. Zašto se ljudi sada tako ne upoznaju? Nakrenula sam svoju kafu zaboravivši da u njenim dubinama vreba grudva raskvašenog keksa, a Džoun mi je za to vreme i dalje pričala o Džefu, kog je videla na slici, ali nisu nikada razgovarali uživo. Na moj predlog, Džoun je donela svoj mobilni i ponosno mi pokazala Džefovu fotografiju.

„Je l' on to nosi kožnu jaknu?“, upitala sam s poštovanjem. Taj sedamdesetogodišnjak bio je više u trendu nego ja.

„Nosil“, rekla je Džoun, pa uzela telefon od mene i pogledala Džefovu sliku. „Iskreno se nadam da nije neki smrad

neovejani“, produžila je, na šta sam iskašljala poslednji ostatak svoje kafe začinjene keksom.

Čak je i Džounin ljubavni život uzbudljiviji od mog, razmišljala sam dok sam se bavila najgorim delom vikenda – ritualom generalke stana. To sam radila subotom da bih otkačila tu obavezu i dobila blaženo neradnu nedelju.

Nisam znala zašto, ali razmišljala sam o Dejviju, čoveku kog nisam nikad uživo srela, kom nisam videla čak ni fotografiju, ali sa kojim sam razgovarala. Sušta suprotnost Džouninoj situaciji; ona nije razgovarala sa Džefom, ali mu je *videla* fotografiju.

Ako mi se Dejvi bude opet javio porukom kao što je rekao, biću hrabra i zatražiću mu fotografiju. Da li bi to delovalo uvrnutu? Samo bih volela da znam kako u ovom trenutku izgleda. Možda mu je neću tražiti sledećeg puta. Zatražiću je onog tamo puta. To jest, ukoliko mi se bude javio porukom.

Te večeri smo sedeli u pabu, okruženi božićnim dekoracijama. To je jedini „penzionerski pab“, kako to od milošte kažemo Miranda i ja, koji je bio blizu nas. Braon šank, braon stolice, jeftine hrizanteme u prašnjavim teglama. Ali subotom vlasnikova supruga Tajlandanka preuzme kuhinju, pa ponuda jelâ uznapreduje za nekoliko kopalja. Pol, Miranda i ja nekada smo tu večerali svake subote pre nego što se ona preselila kod njega, pa nam nije bilo drago da prekidamo s tradicijom sad kad su jela postala toliko dobra.

„Kunem se da je ovo jeftinije od brze hrane“, rekao je Pol krkajući svoj pad taj. Svake nedelje kaže kako će probati nešto drugo sa menija. Svake nedelje opet naruči isto. On i Miranda su zajedno pet godina i nepodnošljivo su savršeni jedno za drugo, ali to nikom ne nabijaju na nos, što cenim. Nisam ja usamljena. Ali postoje izvesni parovi koji te primoravaju da

shvatiš da si već podugo sam. Poslednjeg pravog momka imala sam pre dve godine, plus-minus. A ni on nije bio baš pravi. Da li se sedam i po meseci računa u ozbiljnu vezu? Rado sam uobražavala da se računa, jer inače bi bilo još tužnije nego što sam mislila.

Konobarica nam je donela već drugu karafu domaćeg crnog vina, a u beskonačnoj smeni prazničnih pesama, dok su se iza šanka palile i gasile ukrasne lampice, *Wham!* su pevali „Poslednji Božić“. Napolju je bilo mračno i vladala je čića zima – sušta suprotnost unutrašnjosti lokala i našim tajlandskim jelima, koja su tako savršeno grejala da sam poželela da rezervišem sebi odmor na dalekim obalama. Nisam nikad bila na Tajlandu, pa sam sebi zadala domaći zadatak da pogledam cene, za neki odmor u nekom trenutku nastupajuće godine. A to je neminovno otvaralo pitanje s kim bih išla.

Miranda više nije putovala na odmore bez Pola, što je bilo sasvim fer s obzirom na to da je dobijala svega dvadeset jedan plaćen dan godišnje. Ja dobijam dvadeset pet dana, ali nisam podsetila Mirandu na to dok smo čavrljale o tome kako sam uspela da prištedim nekoliko dana za odlazak do kuće da se vidim s roditeljima i ostanem kod njih između Božića i Nove godine. Te dane prištedim svake godine. U tome sam vrlo pedantna. Izvadila sam telefon da upišem sebi podsetnik da pitam nekoliko starih drugarica sa fakulteta da li bi bile raspoložene za jedan opušten put na Tajland i zatekla sam u njemu poruku. Dok sam je otvarala, pristigla je treća karafa, pa su Miranda i Pol zbudjeno pogledali u nju, a onda u mene. Niko od nas nije je naručio, ali niko se nije ni dobrovoljno javljao da to kaže konobarici.

„Biće, biće veselo“, objavila je Miranda glasom kao da peva, pa mi uputila prepreden pogled i ubacila kašiku žutog karija sebi u usta.

Dejvi je bio napisao samo **Zdravo**, dvadeset pet minuta pre toga. Posmatrajući poruku, ugrizla sam se za usnu da bih

obuzdala osmeh u nastanku. On bi moje najbolje prijatelje podstakao na pitanja, a pitanja bi se iznenadno preobrtila u saslušanje.

Razlog iz kog sam izvadila telefon iz torbe potpuno je pao u zaborav; odgovorila sam podjednako kratko: **Zdravo.**

Bio je onlajn i krenuo je da piše odgovor. **Je li šašavo što ti se opet javljam? Kad sam ti poslao poruku, učinilo mi se da bi moglo da deluje šašavo.**

Bio mi je potreban koji časak da razmislim, a onda sam iskreno odgovorila: **Jeste donekle šašavo. Ali pozitivno šašavo.**

Da, nadao sam se da ćeš to reći. Šta se kod tebe dešavalo danas?

Miranda se upadljivo nakašljala, pa kazala: „Izvinjavam se. Telefoni? Za stolom? Zar se nismo dogovorili da nećemo biti oni prijatelji što postavljaju slike svog večernjeg provoda na *Instagram* dok se još nisu ni rastali?“

Pogledala sam u nju i izvinila se, ali se nisam potrudila da ostavim telefon. Brzo sam odgovorila Dejviju: **Zapravo se još dešava. Mogu li da ti se javim kasnije?**

Naravno, napisao je on i odjavio se.

Pol je prvi provalio da nešto nije u redu. „Smeškaš se. Ona se smeška“, obratio se Mirandi, prepuštajući joj istragu.

„Da-a-a“, polako je izgovorila Miranda. „Hvala na titlovanju.“

O ne, bio je to onaj glas stroge učiteljice koji je saopštavao da se neću izvući živa. Samo što nisam ni imala šta da pričam, pa je trebalo da prođem lako. Čekala sam da krene s pitanjima.

„Ko ti je taj?“, prešla je Miranda pravo na stvar i napunila mi čašu vinom do vrha. Pogurala ju je ka meni kao da je u njoj serum istine.

„Niko“, rekla sam preterano nemarno i istog trena zbog toga zažalila. Pokušala sam boljim tonom. „Hoću da kažem... u stvari, zaista nije niko. Pozvao me je juče po podne greškom i prešli smo na čet. Fin je. Živi u Americi i doseljava se ovamo za mesec dana. I to je sve. Čitava priča.“

Miranda je samo zinula, pa vrlo tihim glasom upitala: „Razgovarala si s nekim ko te je pozvao greškom i za manje od dvadeset četiri sata uspela da ga navučeš da se preseli na drugi kontinent?“

Tako sam se nasmejala da mi je prsnulo vino iz usta, što je bilo neopisivo neprivlačno, ali moji prijatelji nikad nisu marili za takve stvari. „Naravno da nisam“, rekla sam, pa objasnila situaciju, ubacivši nešto više pojedinosti. Kad sam završila, oboje su me zasuli pitanjima.

„Hoće li da mi se sviđi?“, upitao je Pol.

„Je li zgodan?“, upitala je Miranda.

Pol joj je uputio *ona*j pogled.

„Mislim da oboje malčice trčite pred rudu. Ništa se ne dešava. A što se tiče tvog pitanja, Miranda“, dodala sam, „ne znam kako izgleda. Nema profilnu sliku.“ Mada se jesam od srca nadala da je zgodan. A nisam znala zašto se tome nadam. Zašto je to uopšte bitno, stvarno? Recimo da se zaista ispostavi da se lepo slažemo i postanemo prijatelji kad se bude doselio ovamo, kog je onda briga kako on izgleda? Kakve je to plitke ljude briga kako im izgledaju prijatelji?

„Jesi li mu pogledala naloge na društvenim mrežama?“, upitala je Miranda i istog trena dograbila svoj telefon i otvorila *Instagram*.

„Ne“, odgovorila sam. „Ne znam mu prezime. I nemam naviku da uhodim na društvenim mrežama tipove s kojima“ – šta uopšte radim s Dejvijem? – „razmenjujem poruke“, dovršila sam rečenicu. Bila je to laž. Apsolutno uvek uhodim na društvenim mrežama tipove s kojima razmenjujem poruke. Ali prijalo mi je što ovog puta nisam uspela to da uradim, bar do tog trenutka.

„Hana Galager“, prekorno je izgovorila Miranda. „Zašto mu ne znaš prezime?“

„Nismo došli do te teme u razgovoru.“

„Koliko ima godina?“, upao je Pol.

„Dvadeset devet.“

Miranda je prekrstila ruke. „Do *te* teme, dakle, jeste došli u razgovoru.“

Usledila je opšta ćutnja, te sam otpila gutljaj vina da se od mene ne bi očekivalo da progovorim.

„U redu, da ostavimo stvar na tome. Zasad“, predložio je Pol kao da je u nekoj policijskoj seriji, pa se sprema da isključi traku za snimanje razgovora.

„Hoćeš li da razgovaraš s njim kasnije?“, upitala je Miranda. Ali nisam čak dobila ni priliku da joj odgovorim, pošto je nastavila: „Saznaj mu prezime. I nabavi sliku.“

„O bože“, promrmljala sam otpijajući još malo vina. Zapitala sam se da li Džoun zbog Džefa doživljava ovakvo bombardovanje od *svojih* drugarica.

Nisam se te noći javila Dejviju porukom kao što sam obećala, pošto sam krajem večeri već bila jedno jezivo pijano ljudsko biće. U vreme kad smo platili račun, bili smo popili sve ono vino i posle njega prešli na tajlandsko pivo, koje ja čak i ne volim preterano, ali teško je odbiti „po jedno za rastanak“.

Pol i Miranda su me ispratili do mog stana, pošto im je bio usput. Noć je bila puna božićnih društvanaca koja su ispadala iz restoranâ i išla od bara do bara. Kroz taj špalir pripitih veseljaka prolazili smo sa osmesima koje možda ne bismo imali na licu u neko drugo doba godine. Tako to biva s ljudima pred Božić. To je ono posebno doba godine kad svemu gledaš kroz prste. Kao norma se prihvata čak i žvalavljenje s nekim na proslavi Božića na poslu, iako se s tim nekim ne bi žvalavio usred oktobra.

Miranda se sapplela na štiklama, pa smo je zgrabili smejući se. Uporno nosi takve cipele iako je nepojmljivo visoka. Ona se ne stidi svoje visine. Ja se ne stidim svog osrednjeg rasta i to pokazujem time što uvek nosim ravne cipele. Nikad nisam uspela da uđem u štos sa propisnim visokim štiklama. Kad

pokušam da obujem takve cipele, izgledam kao beba žirafe koja je upravo došla na ovaj svet. Ali Miranda je predmet divljenja. Muškarci zastaju i pilje u nju, ali ona za to nema mesta u svom životu. Potpuno je nesvesna toga. Drži se kriterijuma visine koji mora da ispuni muškarac s kojim će se zabavljati, pa se i sa Polom upoznala zahvaljujući tome što su, dok su stajali u redu u jednom baru, bili najdoslovnije jedino dvoje koji su za glavu i po štrčali iznad svih ostalih.

Često sam se pitala kako bi bilo kad bih upoznala nekog s kim se naprosto... uklapam. Činilo mi se da sam spremna za to. Iako je moj život bio ispunjen prijateljima, poslom, porodicom, zabavom. Zar ne bi bilo lepo da sve to s nekim delim? Da imam svog čirlidera. Da čirlidujem s nekim. Bila sam pripita. Osećala sam da moram na spavanje.

U nedelju sam se probudila sa svešću da će mi biti vrlo teško da se odvučem do teretane. Ali tamo se bar nalazio moj drugar Džordž. On je radio kao lični trener i samo bi me zafrkavao ako se ne bih pojavila, pa sam rešila da iscedim i poslednju kap iz svojih rezervi snage. Džordž i ja smo se upoznali u teretani neki mesec pre toga, kad su postavili nove vibracione platforme, a ja se popela na jednu i ostala tu da stojim kao da ne znam ni šta ću ni kud ću. Pokazao mi je kako se one koriste i na kraju smo se smejali dok me je bacakala verovatno najmanje laskava mašina za vežbu koju je ikada iko izumeo. Nikad više. Onda kad Džordž nema na tapetu nekog svog klijenta kog trenira, posle mog vežbanja najčešće posedimo u kafiću, gde eksiramo poneki smuti s najnovijim ukusom.

Ali pre nego što pođem u teretanu, prvo podignem sistem tako što popijem kafu sa Džoun, pa sam joj zato poslala poruku, poduhvatila keksiće i otključala zadnja vrata da bih izašla u svoju pustolinu od bašte. Osmotрила sam stanje. Zaista ću morati da nabavim nekakve saksije, možda čak i montažnu lejicu. Shvatila sam tada da čekam već sto godina, a nema ni znaka da Džoun podiže roletnu i otključava vrata. Poslala sam

joj i drugu poruku. Prošlo je još nekoliko minuta, te sam krenula da jedem keksiće sama, poigravajući se idejom da zbrišem unutra, pošto je počela da me boli glava, i da ubacim u toster najmanje tri debela parčeta belog hleba. Maštala sam kako ih obilato mažem soljenim maslacem. Džoun i dalje nije bilo. Ušla sam u kuću i zaputila se pravo ka belom hlebu, te zastala u trenutku kad sam taman krenula da pritiskam ručicu tostera. Džoun je sinoć imala sudar s Džefom. A sada Džoun nije kod kuće. To je bilo zanimljivo, a ujedno me je malčice rastrojilo. Osmehnula sam se u sebi. Nisu valjda?

U teretani sam se svim silama trudila da se koncentrišem na traku za trčanje, ali odvlačila mi je pažnju emisija o nekom ubistvu koje se stvarno desilo, tako da sam praktično hodala i uzdržavala se od disanja dok sam čekala da saznam ko je, po mišljenju voditelja emisije, ubica. Trebalo je da slušam muziku kako bih ubrzala korak, ali još me je bolela glava, a i svu vodu sam popila. Morala bih ponovo da napunim flašicu na česmi, ali onog časa kad bih kročila sa platforme, neko drugi bi naskočio na nju, pa sam junački izdržala na njoj narednih dvadeset minuta, sve dok mi razmetljivim korakom nije prišao Džordž. On je bio praznik za oči. Pojedini muškarci su naočiti, muževni. Džordž je izgledao kao *Berberijev* model. Pratio je iz nedelje u nedelju moju očajnu kondiciju i znao je da bih mogla pokleknuti i zamoliti ga da mi bude lični trener ukoliko bude uporno piljio u mene tim svetloplavim očima. Neprestano je pričao o dugim odmorima, te sam podozrevala da je u meni i mojim sumnjivim fitness ciljevima video sredstvo za finansiranje upravo te svoje želje.

„Ehej, lepotice“, započeo je. Krajnje je budalasto flertovao, a meni se u stvari, sa stidom priznajem, to poprilično sviđalo. Znojila sam se. Bila sam sva crvena. Izvesno u tom trenutku

nisam bila lepotica, ali nisam ga više ispravljala kad to kaže.

Neko vreme smo ćaskali o mom režimu fitnesa. Dok smo išli ka česmi, Džordž je ushićeno pripovedao o „čudesnom“ veganskom proteinu u prahu koji je upravo otkrio, a ja sam klimala glavom. Jasno je da mu nisam pomenula svoju pomamu za belim prepečenim hlebom i maslacem od tog jutra.

Telefon mi je zvrncuo u šaci, te sam virnula u njega dok je Džordž pričao o raznim ukusima. Iz nekog razloga sam očekivala da se to javlja Dejvi, ali bilo je tek šest ujutru tamo gde se trenutno nalazio (bila sam pogledala kolika je vremenska razlika), i takođe je zapravo na mene bio red da se javim njemu. Pomislila sam kako moram to da uradim.

Poruka je bila od Džoun. Očajnički sam želela da znam gde se nalazi i šta radi. Mada sam mogla da pretpostavim. Čak mi nije bilo palo na pamet da je Džef možda ubica sa sekirom, pa Džoun sve to vreme leži mrtva u nekom jarku (zašto uvek kažu u jarku – njih je, u stvari, u Londonu zaista teško naći).

Nisam otvorila poruku od nje jer je Džordž gledao u mene sa onim smrtonosnim osmehom od kog bi se neka manje karakterna žena rastopila. Očigledno mi je bilo promaklo nešto što je rekao, pa sam morala da se izvinim i zamolim ga da ponovi.

„Upravo sam te pozvao na piće“, objasnio je.

„Na smuti u kaficu?“

„Ne. Mislim na pravo piće u nekom baru.“

„O, stvarno?“

Isuviše sam se zbunila, te se nasmejao. „Aha, zar ne bi volela?“

Bio je to najčudniji mogući odgovor. Šta na to da kažem? „Ovaj, aha, važi.“ Da li sam ja to upravo pristala na sudar s Džordžom? Ne, sigurno me nije u tom smislu pozvao.

„Večeras?“, navalio je.

„O bože, ti si baš brz.“

Ponovo se nasmejao. „Pa i ne baš; družimo se već nekoliko meseci. Štaviše, ovo je sporo za mene.“

O. Da li se ja to njemu dopadam? Ovo je bilo... neočekivano. Pomenuo je jedan bar u Sitiju. „Da se nađemo u osam?“ „Može.“

Tek kasnije, dok sam mozgala šta da obučem za naš „sudar“, setila sam se da je nedelja. Sutra „idem u školu“. Za Džordža je svaki dan bio školski. Mislim da je u toj teretani boravio sedam dana u nedelji.

Ostatak popodneva provela sam u gradu, kupujući namirnice i osećajući se kao pravednik zato što sam vežbala uprkos ubitačnoj glavobolji. Bila sam ubeđena da će mi se to kasnije olupati o glavu. Odgovorila sam Džoun i saznala da je zaista provela noć sa Džefom. Srce mi je malčice zaigralo od radosti zbog nje. Još je bila kod njega i kad mi je tog popodneva odgovorila. Spremali su se da uveče idu na tapase.

„Mislila sam da ne spavamo s muškarcima prve večeri. Više ne“, pecnula sam je.

„Ti možda ne spavaš“, glasio je njen kratki odgovor, zbog kog sam se na sav glas nasmejala u supermarketu.

Pogledala sam na sat i shvatila da je Dejvi sada sigurno budan i odavno je već započeo svoj dan. Kod njega je vreme kasnilo šest sati za našim. Otvorila sam meteorološku aplikaciju da vidim koliko je tamo stepeni. Ovde je bilo plus dva. Dva – to je apsurdno. U Ostinu je bilo plus sedamnaest. Istog trenu sam tog meni nepoznatog muškarca zamislila s naočarima za sunce. Još kad mu na profilu na *Votsapu* ne bi stajala ona standardna siva ikonica! Kakva to osoba ne apdejtuje profilnu sliku? Učinilo mi se da ću mu ipak tražiti fotografiju.

Upravo sam se nalazila kraj gondole s hlebovima, gde sam pokušavala da budem bezgrešnija nego tog jutra i razmatrala varijante od celog zrna i varijante posute semenkama. Ali tad sam zastala i konačno odgovorila Dejviju.

Zdravo, druže izdaleka, otkucala sam, vrlo pažljivo odabravši reč „drug“.

Nije bio onlajn, a telefon mi je zvrncuo i videla sam da je odgovorio tek kad sam stigla do gondole s vinom.

Ehej, gde si, napisao je, a ja sam pratila kako kuca. **Lep vikend?**

Veoma, odgovorila sam. **Večera i MNOGO pića s društvom, zbog čega i nisam juče odgovorila. Izvini. Danas teretana. I... Zastala sam pre nego što ću dovršiti rečenicu, ali nisam imala šta da krijem, pa sam nastavila da kucam: Večeras idem na sudar, što je zapravo malčice neočekivano.**

Zašto neočekivano?

Pojma nisam imala da mu se sviđam. Kako ti provodiš vikend?, upitala sam.

Lepo. Uglavnom se bakćem organizacijom. Spremam se za polazak u Englesku.

Njegov odgovor mi je izmamio osmeh jer sam ga zamislila kako razrađuje planove putovanja. **Kog datuma stižeš?,** upitala sam ga.

10. januara.

Kad se budeš smestio, hoćemo li da se upoznamo?, odvažila sam se da napišem, u nadi da je jasna platonska priroda moje poruke.

To se podrazumeva samo po sebi, kazao je on, a onda dodao smeška, čime je postigao nameru i naterao me da se i sama osmehnem. **U nekom trenutku, ako ne budeš imala ništa protiv, veoma bih voleo da te ispitam koji su najbolji delovi Londona za stanovanje, i gde se iznajmljuju stanovi, i tako to. Ne znam tamo nikog drugog kog bih zamolio za pomoć. Je li to u redu?**

Naravno, otkucala sam.

Super. Moram svašta još da odradim, ali mogu li da te pozovem kasnije?, nastavio je.

Zastala sam usred primicanja vinu koje obično kupujem. Zapiljila sam se u telefon. Da me stvarno pozove telefonom? Ne. Ko to još radi? Samo poruke dolaze u obzir, jasno. Zar ne komuniciramo sad svi tako? Mada ne mogu baš ni da ga *odbijem*, zar ne?

Svakako, otkucala sam, a istovremeno razmišljala. Računala sam da će mi za Džordža biti potrebno jedno tri sata. Možda i manje ako ne bude išlo kako treba. **U 11 uveče po mom vremenu?**, predložila sam. A onda sam dodala: **Što je po tvom vremenu...**

Ali odgovorio mi je pre nego što sam stigla da pošaljem poruku. **5 po podne. Izgleda da ćemo moći.**

Važi. Dogovoreno, uzvratila sam.

Džordž i ja smo u baru sedeli neverovatno blizu jedno drugom. Nije bio u opremi za teretanu – naravno da nije. Ne znam zašto sam očekivala da bude u opremi za teretanu: pomalo kao onda kad sam izašla s jednim pilotom *Britiš ervejza*, a on se pojavio u svojoj uniformi prvog oficira. Rekao je da je to zato što je upravo doleteo, ali ja sam gajila vrlo ozbiljne sumnje u to. I da, on je bio taj s kojim sam spavala prve večeri. Bilo je to neizbežno.

Sad sam bila u roze haljini s leopard-printom i u baletankama, s kosom skupljenom u neurednu punđicu. Činilo mi se da će biti previše da stavim i karmin, pa sam gledala da ne preteram sa šminkom. I dalje nisam bila do kraja sigurna zašto to radim. Nisam bila sigurna da će to ikuda voditi. A opet, potrebno je povremeno okušati sreću, zar ne? I tako sam sedela tu i osećala se zapravo vrlo polaskano. Džordž je bio u klasičnim pantalonama i košulji raskopčanog okovratnika, i jeste lepo izgledao, to moram priznati. Žene su se osvrtale i piljile u njega. Pa čak i muškarci.

„Znaš li da svi momci zevaju u tebe?“, kazao je Džordž, iznenadivši me.

Obrnula sam glavu da to proverim, kao da sam ubeđena da ipak pilje u njega, i pritom mi je vrat čujno škljocnuo.

„Trebalo ti masaža vrata“, nasmejao se. „Mogu kasnije da te izmasiram ako bi volela.“

„Ti si i maser, ne samo lični trener?“, upitala sam.

„Radim sportsku masažu, da.“ Klimnuo je glavom i naručio nam po koktel.

„Čovek sa mnogim talentima.“

Bio je naručio isto piće i za sebe i za mene. Nije me pitao šta bih želela, a meni se donekle dopalo to njegovo nepokolebljivo samopouzdanje. Ali nije mi se baš pio negroni. Istinski mi se pila pinjakolada. Znam da je to jezivo neprofinjeno, ali išlo mi se na odmor, a svi znaju da kokteli sa ukusom kokosa vrcaju energijom letovanja.

Upustili smo se u razgovor o odmorima, pa sam nabacila da bi Tajland bio moja prva sledeća luka. Onda smo sedeli jedno do drugog i gledali cene Tajlanda na njegovom telefonu. Zapravo taj negroni i nije bio loš. Činilo se da je Džordž vrlo založen za odmor, te sam pomislila: ako bismo Džordž i ja ostali samo prijatelji, umesto da napravimo neku glupost i završimo u krevetu... mogli bismo štaviše zajedno na put. Poznajemo se već neko vreme, i fin je, lako je s njime naći zajednički jezik. Sve moje drugarice sa fakulteta već su bile rezervisale letovanja s muževima i momcima, ili su štedele za stan, pa nisu mogle da priušte odmor. Da li bi bilo čudno da mu predložim tako nešto? Verovatno bi bilo, ali svidela mi se ta zamisao. Upitala sam Džordža šta on misli o tome da na odmor odemo zajedno, kao prijatelji – to sam naglasila za slučaj da postoji makar i trunka sumnje – a on je sve vreme klimao glavom.

„Aha... što da ne? Ja sam samozaposlen i mogu da odvojim vremena za jedan čestit odmor.“

„Sjajno“, kazala sam sa iskrenim oduševljenjem. Iako sam Džordža poznavala već nekoliko meseci, imala sam utisak da sam te nedelje na propisan način stekla dva nova druga i da je sve to platonski i opuštено. Ko kaže da je seks prepreka prijateljstvu između muškaraca i žena?

Saglasili smo se da bismo baš i mogli na to putovanje. To nije bilo nepromišljeno kao što zvuči. Išla sam svojevrmeno kao bekpeker s jednim kolegom kog sam poznavala svega dve

nedelje, kad su nas poslali zajedno na radnu konferenciju, pa smo rešili da u nedelju pred tu obavezu uđenemo i kratak izlet. Džordž i ja smo isplanirali da zбриšemo u februaru. Džordž je zapravo bio neverovatno prijatan u teretani, i takav je bio i trenutno, na tom sudaru/nesudaru, pa sam se nadala da će biti prijatan i na jednom dugom odmoru. Bio je učtiv i – ura! – štaviše mi je postavljao pitanja koja se tiču mene. Verujte mi, izlazila sam sa dovoljno muškaraca koji to nisu radili. Ali ovo nije bio pravi sudar. Bar mi se činilo da nije. Bio je to prijateljski izlazak. Vodili smo krajnje iskrene razgovore o životu i ishrani. Naručili smo novu turu koktela, a potom i neku malu zakusku iz šanka. Naručio je za oboje domaće ćufte od kuvanih jaja i mesa i seckanu krvavicu, kao i kuvano-prženi krompir, čime je opovrgao moju pomisao da je možda vegan.

„Da li ćeš kasnije sam sebe bičevati zbog svega ovoga?“, rekla sam pokazujući ka jelu.

„Aha“, iscerio se on. „Pa šta misliš, zašto sam po čitav dan u teretani?“ To je bilo retoričko pitanje, ali tad se malčice nagao ka meni i nastavio: „Odaću ti jednu malu tajnu. Nekada sam bio debeo. Da kažem... baš debeo.“

Zapiljila sam se u tog neverovatno zgodnog muškarca, za kog sam bila rešila da će mi ostati samo drug, i uopšte mu nisam poverovala. Viđala sam ga u pripijenim majicama u kojima se pojavljivao u teretani.

„Stvarno?“

„Časna reč. Obožavam da jedem. Samo što hrana ne obožava mene.“

„Zanimljivo“, rekla sam i ubacila kockicu krvavice u usta.

Osmehnulo se od uva do uva, pa i sam stavio komadić krvavice u usta. Zaključila sam da mi se Džordž istinski dopada. To bi mogao biti početak jednog divnog prijateljstva.

U jedanaest sati vraćala sam se kući sa autobuske stanice. Džordž se nije ponudio da me isprati nakon što smo se

pozdravili. A ja sam to protumačila kao vrlo pozitivan znak. Muškarci me često otprate do kuće samo da bih ih pozvala da uđu, a to ću uraditi malo morgem, sem ako nisu piloti Britanskog vazduhoplovstva u paradnoj uniformi. Više ne. Pretpostavka da Džordž nije želeo da ga pozovem kući veoma me je obradovala – ojačavala je nadu u naše prijateljstvo. Za rastanak smo se cmoknuli u obraz i to je bilo dovoljno. Sva sam sijala, uprkos hladnoći, zato što sam provela jedno izvanredno veče. Duboko sam udahnula, pritegla kaput, bolje umotala šal i poslala zavirujući u prozore dnevnih soba koji su ostali nezaklonjeni zavesama. To znači da sam videla razne božićne jelke na kojima su lampice još svetlele jarkim bojama, mada su ponegde već bile isključene za tu noć. Disala sam duboko, hladni vazduh mi je ulazio u pluća. Prekrasno je to doba godine.

Tad mi je zazvonio telefon; zvao me je Dejvi preko *Votsapa*. Još nisam bila snimila njegov broj u telefon. Delovalo je malo preuranjeno, ali tad sam shvatila da bi verovatno trebalo da ga unesem u imenik. Bilo je to krajnje uvrnuto, ali nekako i lepo uvrnuto.

„Zdravo“, izgovorila sam posmatrajući topli vazduh svog daha kako se kovitla poput dima dok sam koračala kroz noć.

„Zdravo“, uzvratio je on. „I dalje ti odgovara ovo vreme za razgovor?“

Glas mu je bio topao i umirujući. „Naravno. Upravo se vraćam kući sa sudara.“

„Jesi li još s njim – hoćeš li da pričamo neki drugi put?“

„Ne, odgovara mi i sad. Sama sam.“

Poćutao je, a onda upitao: „Kako je bilo?“

„Čak je bilo zabavno. Poznajem ga već neko vreme. Radi kao lični trener. Pili smo koktele i planirali da idemo zajedno na odmor.“ Sad kad sam to izgovorila naglas, zazvučalo je kao najveća budalaština svih vremena. „Hoću da kažem, ovo je po-najviše bio prijateljski izlazak. Neće se ni u šta izroditi, a oboje maštamo o putovanju na Tajland. Mada jeste ispalo malčice nasumično, kad bolje razmislim“, rekla sam smejući se.

Dejvi se smejao zajedno sa mnom. „Jeste, aha. Ali lepo je planirati.“

„Lepo je“, saglasila sam se. „I dakle, kako ti napreduješ sa svojom organizacijom života i uređivanjem selidbe ovamo?“ Potražila sam ključeve po torbi. Bližila sam se stanu. U Džouninoj kući su svetla bila upaljena, pa sam se setila da moram da čujem od nje kako je protekao njen sudar. Želela sam sve masne pojedinosti. Neko vreme ću morati da proživljavam ljubavni život preko nje kao posrednice.

„Dobro napredujem. Već sam pokrenuo proces selidbe. Rezervisao sam avion.“

„Pa nemoguće je da je to sve?“, rekla sam.

„Tačno, nije sve. Ali imam britanski pasoš.“

„Stvarno? Kako?“

„Moji su se doselili iz Engleske kad mi je bilo pet meseci. Nikad nisam upoznao drugu državu osim Teksasa, ali moji su iz Kornvola. Tako da mi to olakšava preseljenje.“

„Ti si onda Englez?“, iznenađeno sam izustila ubacujući ključ u bravu i ulazeći. Grejanje mi je bilo uključeno, pa sam se začas zagrejala dok sam uključivala lampu u predsoblju i bacala ključeve na stočić kraj zida, na đubrište priznanica i koječega istresenog iz džepova kaputa.

„Nemoj da te čuje moj tata. On se polomi da mi objasni da je na prvom mestu Kornvolac, pa tek onda Englez.“

Bilo je vrlo lepo slušati Dejvijeve glas.

„Zašto su se tvoji preselili iz Kornvola u Teksas?“, upitala sam dok sam zbacivala baletanke i skidala kaput. Torbu sam spustila pod stočić u predsoblju, a sve ostalo proizvoljno razbacala. Kasnije ću pokupiti.

„Moj otac je radio za jednu naftnu kompaniju, pa se prijavio za transfer“, kazao je Dejvi. „On i mama su se nastanili ovde i to je bilo to. Veliki američki san... savršen život za jednog Kornvolca.“

„Jasno mi je što ga je Amerika mamila“, rekla sam. „Nekada sam obožavala naše porodične odmore u Sjedinjenim Državama. Sve je bolje, veće, jeftinije.“

„A ja sam oduvek potajno bio anglofil“, nasmejao se Dejvi. „Nisam se žurio, čekaao sam da se vratim svojim korenima.“

Uključila sam lampice koje sam postavila za prošli Božić i otad nisam htela da ih skinem. Svalila sam se na kauč, zaogrnut treperavim sjajem lampica, i podvila noge pod sebe. „Sviđa mi se tvoj stil, uzgred budi rečeno – što devojkje zoveš umesto da se dopisuješ porukama.“

„Vi ne razgovarate telefonom?“, upitao je.

„To je u današnje vreme uistinu retkost. U stvari sam se toliko iznenadila kad mi je telefon zazvonio, onaj prvi put kad si me zvao, da sam se javila iz puke radoznalosti.“

„Zar se ne javlja i većina ljudi upravo iz tog razloga?“, nasmejao se on.

„Verovatno. Ali niko više ne razgovara. Niko više ne zove.“

„Moj novi šef je želeo da se javim telefonom. Mislim da nije znao koliko će me koštati takav poziv. Očigledno nije ljubitelj *Skajpa* i *Votsapa*.“

„Stara škola“, rekla sam.

„Da. Mada ja volim staru školu. Ti ne?“

Zavukla sam stopala još dublje pod sebe. „Volim i ja. Iro- nično je, ali dođe kao osveženje.“

„Više volim da zovem nego da šaljem poruku. Ti i ja smo pričali u petak. Prilično nam je dobro išlo, koliko pamtim. Sem toga, to je ono što će nas izdvajati u odnosu na generaciju koja pristiže za nama: to što smo još sposobni da razgovaramo telefonom.“

„To je tačno“, rekla sam, a potom se duž rastojanja od osam hiljada kilometara protegla neusiljena tišina. „Dejvi?“, upitno sam izgovorila.

„Hana“, izgovorio je on tobož ozbiljnim tonom.

„Kako izgledaš?“ To upitavši, osetila sam se kao glupača. Očigledno me je sustigao negroni.

Počutao je. „Kako da ti na to odgovorim iskreno a da ne zvuči da izgledam kao jedan od braće Hemsvort ili kao Golum?“

Zagrcnula sam se od smeha, ustala da natočim sebi čašu vode nad sudoperom.

„Iskrenost je jedno“, nastavio je Dejvi, „ali ja sam sklon kritici na svoj račun, što bi te moglo navesti da stvoriš svakojake različite predstave o tome kako izgledam. Kako izgledaš ti?“, upitao je pošto smo se oboje ismejali.

Okrznula sam pogledom svoj odraz u kuhinjskom prozoru dok sam točila vodu. „Sredila sam se za izlazak, pa trenutno izgledam bolje nego što sam izgledala čitave ove nedelje“, rekla sam, i tu shvatila da ni on ni ja nismo u pravom smislu odgovorili na pitanje.

„Pokazaću ti kako ja izgledam. Budi na vezi.“ Dejvi je začutao i začuo se tup udarac kad je lupnuo prstom po telefonu. Moja aplikacija se oglasila zvukom zvonceta, a on je kazao: „Samo napred. Sačekacu dok pogledaš.“

Toliko me je koprkalo da ga vidim da umalo nisam ispuštala telefon kad sam izašla iz poziva i otvorila poruku od Dejvija. Samo sam zinula. Bio je to selfi muškarca golog do pasa. Preplanulu kožu na grudima prekrivale su kapi vode, kao da je upravo izašao iz bazena ili iz tuš-kabine. Kratka plava kosa bila mu je mokra i osmehivao se – nazirali su se beli, ali ne zaslepljujuće beli zubi. Iza njega su se na zidu videle zastave fudbalskih klubova američkih koledža. Nisam bila sigurna šta ću sa tom slikom. Tip je bio... prelep, Amerikanac od glave do pete. Na tren sam ga uporedila sa Džordžom i njegovom engleski bledom kožom i visokim jagodicama. To nije bilo pošteno poređenje. Kliknula sam „snimi u galeriju“. Posle ću je ponovo pogledati. Vratila sam se razgovoru.

„Aha, stigla mi je“, odgovorila sam prenaplašeno opušteno. „Samo me nešto zanima: pitala sam te kako izgledaš, pa dakle... da li ovako izgledaš ili si to stvarno ti?“

„To sam ja“, odgovorio je kao da sam potpuno tupava.

Ponovo sam otvorila sliku i još jednom se zagledala. Hriste bože! Stvarno je izgledao kao neki od braće Hemsvort.

„Definitivno nisi Golum“, odgovorila sam pa progutala kne-dlu dok sam pokušavala da primim k znanju koliko je zgodan, kako se ispostavilo, taj muškarac s kojim vodim telefonski razgo-vor. „Upravo si ovo snimio? Nemaš na sebi ni košulju ni majicu?“

Nasmejao se. „Stvarno nisam stigao da potražim neku sta-riju sliku, zato sam se malopre snimio, a samo što sam se istu-širao. Sad je red na tebe.“

Ja nisam snimala selfije. Štaviše, mrzela sam ih. Nikad ni-sam uspela da prokljuvim šta je tu lepo. Ono pućenje. Zašto se ljudi puće kad se fotografišu? Isključila sam praćenje svih onih prijatelja koji se redovno puće na selfijima. Surovo ali istinito. Dakle idemo, pa nek bude šta bude.

„Ostani na vezi“, rekla sam. Shvatila sam da takođe nemam kad da listam slike i tražim neku svoju, pa sam uključila foto-grafisanje, slikala se i pogledala šta sam uradila. Ne, grozno je. Ponovo sam probala na brzinu. Bolje. Ali i dalje ne valja. Treća sreća: osmotrila sam svoju kosu, svoj osmeh, svoje oči izdužene ganc novom *Benefitovom* maskarom, i shvatila da bolje od toga neću postići. Hvala bogu te sam se te večeri sredila. Prosledila sam sliku Dejaviju. „Stiže“, najavila sam mu, a onda se ugrizla za usnu. Molim te, budi blag, pomislila sam.

Ućutao se, a potom izgovorio: „E pa, *zdravo*.“ Prelako me je terao na smeh.

„Ne izgledaš onako kako sam te zamišljao“, nastavio je. „A to kažem u stvarno pozitivnom smislu.“

„Isti slučaj“, uzvratila sam. Još sam stremila da zvučim ne-hajno. Nisam bila sigurna uspevam li u tome. Da li to radi moja mašta ili je razmena fotografija dodala naboj našem ćaskanju?

„I dakle“, oglasio se on prelazeći na novu temu, „namera nam je bila da popričamo o mestima za život. Šta mi preporučuješ?“

„Zavisí od budžeta“, odgovorila sam; zvučala sam kao agent za nekretnine i nimalo mi se nije sviđalo što smo skrenuli na

praktične stvari. „Rekao si da si arhitekta; dakle, mora da se razbijaš od para.“ Dejvi se u pozadini tiho zasmejao. „To znači da verovatno možeš da iznajmiš stan na bilo kojoj lokaciji na slovo B.“

Nasmejao se. „B?“

„Sve najbolje lokacije počinju na B: Batersi, Belgrevjija, Blekhit je sladak – veoma u seoskom stilu; Bermondsi je prilično gotivan; Brikston takođe.“

„Imaću na umu slovo B. A gde mi predlažeš da tražim taj stan u nekom delu grada koji počinje na B? Na primer, na kojim sajtovima da gledam?“

„Ja koristim *Rajtmuv*, a ima i drugih. Ali hoćeš li da tražiš cimera?“

Promislio je. „Ne, mislim da neću. Verovatno ću moći sebi da priuštim plaćanje nekog stančića u kom bih bio sam.“

„S jednom ili sa dve spavaće sobe?“, upitala sam. I tad me je ošinuo užas. Zašto ga nisam pitala ono što je bilo najlogičnije? „Dospeljavaš li se sam? Ili... s devojkom?“

„Sam“, odgovorio je i u glasu mu se pritom osetio neki čudan veseo prizvuk.

Na to sam odbila da reagujem, ali porasla su mi nevidljiva krila. Kada sam sledeći put pogledala na sat, to je bilo zato što su nam sati prošli u razgovoru. Bilo je jedan posle ponoći, a baterija mog telefona na izdisaju.

„Sačekaj malo, moram da nađem punjač.“

„I ja. I neku odeću. Satima sedim u ovom peškiru.“

Mislim da sam čujno progutala pljuvačku kad je to odgovorio, ali brzo sam se pokrenula i uključila telefon da se puni. Takođe mi se piškilo, ali nisam baš znala kako da otvorim tu temu. Pokušala sam: „Da li bi mogao da ostaneš na vezi samo načas, moram da... ovaj...“

„Naravno“, prekinuo me je. „Sačekaću.“

Spustila sam telefon na krevet da se tu puni i odjurila do kupatila, pa tako hitro piškila da sam takoreći čula mamu kako

na osamdeset kilometara od mene mrmrlja: „Kao trkački konj.“ Oprala sam ruke i obrisala ih o haljinu dok sam se vraćala u sobu, gde sam se sručila na krevet i naslonila se na jastuke.

„Kod tebe je sad stvarno kasno“, kazao je kad sam oglašila da sam se vratila. „Koliko je tu sati – ponoć otprilike?“

Omašio je za jedan sat, ali nisam mu to rekla. „Hoćeš da prekinemo?“, ponudila sam mu. Nije odgovorio, pa sam ga podstakla: „Dejvi?“

„Izvini, samo sam odmahivao glavom, kao da možeš da me vidiš. Kakva budala.“

„Ha“, uzvratila sam ja i opet se namestila.

„Moraš li da ustaneš rano zbog posla?“, upitao je.

Klimnula sam glavom i tad shvatila šta radim, pa sam odgovorila potvrdno.

„Čime se baviš?“, upitao je. Začulo se šuškanje tkanine, na osnovu čega sam pretpostavila da se oblači dok pričamo.

„Marketingom.“

„Uživaš u tom poslu?“

„A-haaa“, polako sam izgovorila.

„Ne zvučiš mi kao da si sigurna u to.“

„A-haaa“, ponovila sam polako, a on se nasmejao. „Radim u jednoj agenciji koja ima podosta različitih klijenata, pa sam mislila da to znači da ću raditi i raznovrsne poslove. I jeste tako“, brzo sam dodala. „Tamo sam, međutim, već neku godinu, a jedan deo mog bića smatra da to nije dovoljan razlog za odlazak.“

„Ali drugi deo tvog bića...?“

Slegla sam ramenima. „Mislim da mi je taj posao malo obljudivo. Ali nije loš – zarađujem za sve ono za šta mi treba novac.“

„Možda se boljem ne smemo ni nadati u ovo naše vreme“, odvratio je on.

„Mudro zboriš.“

„Kakav je marketing posredi?“, upitao je.

Objasnila sam mu kakve sam brošure zadužena da kreiram za agenciju za koju radim; koji sajt održavam za naše

investitore; kakve poruke korisničke službe sastavljam za krajnje potrošače. Trudila sam se svim silama da sve to predstavim kao nešto atraktivno i bajno, ali potpuno sam omašila u tome. Prešli smo na razgovor o njegovom poslu, o zgradama u čijem je dizajniranju učestvovao. Poslednji projekat bila mu je jedna predškolska ustanova, a sad je spreman za nešto veće – da zagriže krupniji zalogaj, kako se izrazio.

„Firma Džonatana Vajta je zaista dobra“, kazao je. „Gradi oblakodere, znaš, velike poslovne prostore u Londonu i širom sveta.“

Obožavam reč „oblakoderi“. Mi u Engleskoj ne koristimo je dovoljno. Ali samo sam odgovorila smehom. „Kompenzacije za malu kitu nekog preduzimačkog magnata?“ – i tu sam zažalila što sam to izvalila, ali Dejvi ništa nije kazao jer se i sam smejaio.

„Tačno tako“, rekao je. „U stvari bismo zaista mogli to da iskoristimo za marketing. Kad budem predstavljao svoje nacрте, upotrebiću taj izraz. 'Ovo je kompenzacija za vašu malu kitu. Povaljivaćete dok ste živi ako budete ovo naručili.' I onda ćemo posmatrati kako kreće ludilo dok se jagme da obezbede sebi naše usluge.“

Bilo mi je predivno da se smejem s njim. A onda sam, kad smo oboje začutili, zevnula, te sam shvatila da time najavljujem kraj našeg telefonskog razgovora.

„Potrebno ti je da odspavaš“, rekao je. Zatim je opet učutao.

Osećala sam da razmišlja. „Smem li opet da te zovem?“, upitao je.

„Da“, prebrzo sam odgovorila.

„Važi, tokom nedelje?“

„Volela bih“, kazala sam.

„I ja“, kazao je on. „Laku noć, Hana. Lepo spavaj.“

„Laku noć, Dejvi.“

Još je bio na vezi, pa sam to ponovila, tiše nego prvi put. Zatim i on. I tad smo prekinuli vezu.